

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D ve věci

žalobce: **J. S. Autodoprava**
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2022, č. j. 4509-2/2022-900000-314, ve věci obnovy řízení

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:

1. Žalobce se žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 15. 7. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a současně potvrdil prvostupňové rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 25. 11.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2021, č. j. 231246-5/2021-570000-11, jímž celní úřad zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci žádosti o vrácení zajištěných prostředků k úhradě spotřební daně z minerálních olejů vymožených na základě vykonatelných zajišťovacích příkazů exekučním příkazem č.j. 76097/20174-570000-42 z 7. 8. 2014, neboť nebyly splněny podmínky obnovy podle § 117 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že daňové orgány nesprávně posoudili důkazní situaci, protože žalobce bez své viny nemohl dotčené důkazy a skutečnosti uplatnit před samotným rozhodnutím ve věci své žádosti o vrácení přeplatku na dani. Žalobce předložil k žádosti o obnovu řízení protokol o seznámení daňového subjektu v výsledkem kontrolního zjištění z 30. 1. 2018, z něhož je patrné, že daňová povinnost ke spotřební dani tíží v daném případě dodavatele žalobce, společnosti Ryagin a. r. o., ZUGANA s. r. o. a Finanční a leasingová s. r. o. Žalobci byla daň doměřena proto, že byl dohledatelný a skýtal záruku splnění daňové povinnosti. Daňová povinnost byla žalobci doměřena nezákonně. Skutečně povinnými byli jeho dodavatelé, kteří byli nejprve nekontaktní a následně za svou činnost trestně odsouzeni. Tyto skutečnosti o odpovědnosti třetích osob vplynuly až v důsledku trestního prověření statutárních orgánů žalobcových dodavatelů pana Ch. a G. a z uvedeného protokolu. Souhrn těchto důkazů má podstatný vliv na řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Navržený důkaz citovaným protokolem žalobce nemohl uplatnit již dříve. Pokud odvolací orgán tvrdí opak, neseznámil se řádně s žalobcovým odvoláním.
3. K neprovedení navrženého důkazu protokolem o kontrolních zjištěních a trestním řízení shora uvedených osob neexistoval relevantní důvod. Daňová odpovědnost těchto třetích osob vylučuje odpovědnost žalobce za daňovou povinnost k posuzované spotřební dani. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že ani objektivní nezákonnost zajišťovacích příkazů, nebyla – li relevantně napadena v opravných prostředcích, není důvodem pro shledání neexistence vratitelného přeplatku. Zjištění, která lze učinit z navrženého protokolu a z trestního řízení vůči uvedeným osobám mají významný dopad na posouzení zákonnosti zajišťovacích příkazů, neboť z nich jednoznačně vyplývá, že žalobce neodpovídá za splnění daňové povinnosti, se kterou se zajišťovací příkazy pojí a které proto měly být zrušeny. Tvrzení, že žalobce nedokládá existenci vratitelného přeplatku, je alibistické.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí je chyba. Daňový spis a protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění nemohl být podkladem pro vydání rozhodnutí o stanovení předmětné daně a tedy exekučního příkazu ze 7. 8. 2014. Pochybení však nemá podle žalovaného vliv na správnost napadeného rozhodnutí, protože tato argumentace byla uvedena pouze pro úplnost. Navrhovaná obnova se týká řízení o žádosti žalobce o vrácení přeplatku, zakončené zamítnutím žádosti celním úřadem dne 8. 1. 2018. Příslušný daňový spis ani protokol o kontrole není novým důkazem, neboť mohl být uplatněn nejpozději odvolacím řízením o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku, které bylo skončeno rozhodnutím o odvolání dne 4. 7. 2018. Především žalovaný zdůraznil, že veškerá argumentace žalobce, kterou uplatnil v žádosti o povolení obnovy a v žalobě, směřuje ke správnosti exekučního příkazu č. j. 76097/20174-570000-42 z 7. 8. 2014 a stanovení daně na základě žalobcem podaného přiznání ke spotřební dani z 11. 8. 2014. Žalobce nedokládá existenci vratitelného přeplatku, která by mohla vést k obnovení řízení o vrácení přeplatku. Argumentace žalobce se míjí s předmětem řízení.
5. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, u kterého oba účastníci na svých stanoviscích setrvali

Shodu s prvopisem potvrzuje

Zjištění ze správního spisu:

6. Celní úřad vydal dne 7. 8. 2014 celkem 7 zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobci, aby zajistil úhradu spotřební daně z minerálních olejů za březen 2012 až květen 2012, září a říjen 2013, duben 2014 a za období do 28. 4. 2014, která nebyla dosud stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet celního úřadu uvedený v zajišťovacích příkazech. Celková výše částky, která byla zajišťovacími příkazy uložena žalobci k úhradě, činila 4 953 124 Kč. Na základě těchto zajišťovacích příkazů vydal celní úřad dne 7. 8. 2014 exekuční příkaz, kterým došlo k vymožení částky 4 953 124 Kč z žalobcova účtu.
7. Následně žalobce s ohledem na (dle jeho názoru) nezákonný postup správce daně při provádění daňové kontroly i při rozhodování a na „faktickou úhradu daňové povinnosti při nadbytečném podání dodatečných daňových přiznání“, zaslal dne 22. 11. 2017 správci daně žádost o vrácení zajištěných prostředků ve výši 4 953 124 Kč. V žádosti popsal okolnosti vydání zajišťovacích příkazů a následnou exekuci částky 4 953 124 Kč z jeho účtu a dále poukázal na to, že podal dne 11. 8. 2014 dodatečná daňová přiznání za všechna dotčená zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014, kdy došlo k úhradě předmětné spotřební daně v celkové výši 4 953 124 Kč dne 14. 8. 2014 poukázáním na účet správce daně. Ze všech shora uvedených důvodů, zejména s poukazem na uhrazení předmětné spotřební daně, tak podle žalobce nebyl dán důvod pro zajištění předmětných finančních prostředků, a proto požádal o jejich vydání.
8. Žádost celní úřad dne 8. 1. 2018 zamítl (č. j. 2703/2018-570000-42). V odůvodnění rozhodnutí celní úřad uvedl, že žádost žalobce posoudil podle obsahu jako žádost o vrácení zajištěných finančních prostředků v celkové výši 4 953 124 Kč, které byly zajištěny na základě vykonatelných zajišťovacích příkazů daňovou exekucí. Celní úřad zrekapituloval okolnosti vymožení finančních prostředků (vydání zajišťovacích příkazů, vedení exekuce) s tím, že vymožené peněžní prostředky byly dne 15. 8. 2014 připsány na exekuční účet správce daně. V souvislosti s podáním přiznání ke spotřební daní z minerálních olejů dne 11. 8. 2014 žalobcem pak došlo ke stanovení daně a tímto dnem zanikla účinnost zajišťovacích příkazů. Celní úřad pak v souladu s § 168 odst. 4 daňového řádu převedl po zániku jejich účinnosti vymožené částky na úhradu stanovených daňových povinností žalobce. Celní úřad dále uvedl, že dotazem na poskytovatele platebních služeb ověřil, že žalobce nezaplatil dne 14. 8. 2014 dobrovolně převodem ze svých účtů svoje daňové povinnosti, ale jednalo se ve skutečnosti o odepsání peněžních prostředků v rámci daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014. Celní úřad uzavřel, že neeviduje u žalobce žádný přeplatek na zajištěných prostředcích vymožených exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014, proto vymožené prostředky nevrátil.
9. Proti rozhodnutí celního úřadu o zamítnutí žádosti podal žalobce odvolání, ve kterém správci daně mimo jiné vytýkal, že nesprávně právně posoudil zjištěný skutkový stav, který nebyl zjištěn dostatečně a úplně, když nesprávně přistoupil k zajištění prostředků k úhradě spotřební daně z minerálních olejů, aniž by byly splněny zákonné podmínky pro předmětné zajištění. Poukázal na postup celního úřadu při daňové kontrole spotřební daně z minerálních olejů pro zdaňovací období leden, únor, březen a duben 2013, kdy celní úřad dospěl k závěru obsaženému ve zprávě o daňové kontrole ze dne 30. 1. 2018, a to, že na základě prokázaných skutečností mu jako daňovému subjektu nevznikla daňová povinnost k úhradě spotřební daně z minerálních olejů a jím předložené doklady splňují zákonné náležitosti dokladů k prokázání zdanění podle § 5 a § 51 zákona o spotřebních daních.

10. Odvolání žalobce žalovaný dne 4. 7. 2018 pod č. j. 16794-2/2018-900000-315 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný zrekapituloval obsah žádosti žalobce ze dne 22. 11. 2017 a zjištění celního úřadu, ze kterých vyplývá, že žalobce předmětnou částku dne 14. 8. 2014 neuhradil dobrovolně převodem ze svých účtů, ale jednalo se ve skutečnosti o odepsání peněžních prostředků v rámci daňové exekuce nařízené exekučním příkazem postihujícím pohledávku z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb, se kterými bylo následně naloženo v souladu s ustanovením § 168 odst. 4 daňového řádu, a to převedením na úhradu daňových povinností žalobce. Protože celní úřad neevidoval u žalobce žádný přeplatek na zajištěných prostředcích vymožených výše zmíněným exekučním příkazem, bylo podle žalovaného rozhodnuto správně. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nepřipustně napadá pravomocná rozhodnutí, která nabyla právní moci už v průběhu roku 2014.
11. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání napadl žalobce u zdejšího krajského soud, která byla vedena pod sp. zn 22 Af 32/2017. Rozsudkem ze dne 13. 3. 2019 č. j. 22 Af 32/2018-37 krajský soud žalobu zamítl. Shledal, že žalobcovy žalobní body směřují proti zákonnosti daňové kontroly, proti zajišťovacím příkazům, stanovení daně a proti převedení zajištěných prostředků na úhradu stanovené daně podle § 168 odst. 4 daňového řádu a zcela se tak míjejí jak s napadeným rozhodnutím, tak také se samotnou žádostí žalobce ze dne 22. 11. 2017, kterou bylo přezkoumávané daňové řízení zahájeno a již proto jsou zcela nedůvodné. Naopak věci samé, o které celní orgány rozhodovaly, tj. zda žalobci v souvislosti s vymoženými prostředky vznikl vratitelný přeplatek, se žádné žalobní body netýkají. Zdůraznil, že řízení o vrácení přeplatku neslouží k přezkumu správnosti postupu správce daně při stanovení daně. Má-li žalobce za to, že mu daň za sporná zdaňovací období (měsíce březen 2012 až květen 2012, září a říjen 2013 a duben 2014) nebyla stanovena správně, je na něm, aby zvážil, zda má k dispozici případné procesní prostředky stanovené daňovým řádem, kterými lze dosáhnout přezkumu jeho sporné daňové povinnosti. Tyto procesní prostředky však nelze obcházet žádostmi o vrácení zajištěných prostředků.
12. Kasační stížnost proti rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 Afs 139/2019-35.
13. Dne 17. 8. 2021 podal žalobce žádost o obnovu řízení ve věci vrácení zajištěných prostředků k úhradě spotřební daně z minerálních olejů na základě vykonatelných příkazů exekučním příkazem z 7. 8. 2014. V žádosti především poukázal na to, že v daňovém řízení sporoval stanovenou daňovou povinnost. Obnovu řízení žádal proto, že daňová povinnost tíží jeho dodavatele, společnosti Ryagin s. r. o., ZUGANA s. r. o a Finanční a leasingová s. r. o. Dovolával se jako důkazů trestního spisu P. Ch., jež si má celní úřad vyžádat, protokolu o seznámení subjektu s výsledky kontrolního zjištění z 30. 1. 2018 a daňového spis u celního úřadu, ze kterého tvrzení žalobce vyplývají.
14. O žádosti rozhodl celní úřad dne 25. 11. 2021 jejím zamítnutím, neboť neshledal uvedené důvody a důkazy jako ty, pro které lze podle § 117 daňového řádu obnovit pravomocně ukončené řízení, protože nesplňují podmínku novosti.
15. Proti rozhodnutí celního úřadu podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím. V něm nejprve obiter dictum, s poukazem na ustanovení § 117 daňového řádu, souhlasil s celním úřadem, že žalobce neuvedl nové skutečnosti ani důkazy, které nemohl uplatnit v řízení již dříve a které mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jak daňový spis tak protokol o seznámení s výsledky kontrolního zjištění

existovaly již před rozhodnutím o stanovení daně. Trestní spis nespĺňuje podmínku vlivu na rozhodnutí, protože zjištěná trestní odpovědnost třetí osoby nemá vliv na daňovou povinnost žalobce. Za podstatné však žalovaný považoval, že veškeré tvrzení a návrhy se mġjí s předmětem řízení, kterou je existence vratitelného přeplatku. Žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu ve výše citované věci žalobce, č. j. 2 Afs 139/2019-35. V něm Nejvyšší správní soudu uvedl, že žalobce netvrdil a neprokazoval žádnou skutečnost relevantní pro řízení, tedy ohledně existence vratitelného přeplatku. Rovněž netvrdil, že by byly zrušeny exekuční tituly a exekuční příkaz. Jedině pak by bylo na místě řešit otázku vratitelného přeplatku. Samotná nezákonnost správního rozhodnutí, není – li namítána v opravných prostředcích, není důvodem pro shledání existence vratitelného přeplatku. Žalovaný zdůraznil, že ani v žádosti o obnovu řízení žalobce nedokládá existenci přeplatku, který měl být vrácen, ale polemizuje se správností a zákonností vyměřené daně.

K žalobním námítkám:

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
17. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, *řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.*
18. Podle § 155 odst. 1 písm. a) daňového řádu, *daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o vrácení vratitelného přeplatku.*
19. Co je vratitelným přeplatkem stanoví § 154 odst. 2 daňového řádu: *Správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije; to neplatí, pokud daňový subjekt o takové použití přeplatku požádá.*
20. Pro vyhovění žádosti o obnovu řízení je podle § 117 odst. 1 daňového řádu nezbytné splnit dvě podmínky, a to kumulativně: 1.tvrzené skutečnosti a navrhované důkazy vyšly najevo nově a nemohly být bez viny daňového subjektu a správce daně uplatněny v původním řízení, a 2. mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí ve věci. Žalovaný se proto správně zaměřil na to, zda žalobcem tvrzené skutečnosti a navrhované důkazy mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí ve obnovované věci, tedy zda směřují k tomu, zda žalobci vznikl přeplatek, zda jej správce daně evidoval a zda byly splněny podmínky s jeho nakládáním tak aby mohl být vrácen. Dospěl k závěru, že nikoliv. Krajský soud s tímto posouzením souhlasí.

21. Žalobce žádal obnovit řízení o jeho žádosti o vratitelný přeplatek podle cit. § 155 odst. 1 daňového řádu. V řízení o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku je základní otázkou, zda existuje vratitelný přeplatek, tedy zda vznikl přeplatek, zda jej správce daně eviduje a zda jsou splněny podmínky pro nakládání s ním jako s vratitelným přeplatkem. Teprve pak je správce daně oprávněn vratitelný přeplatek vydat. Podrobně postup při vrácení přeplatku vysvětlil zdejší soud v citovaném rozsudku č. j. 22 Af 32/2018-37 a Nejvyšší správní soudu v citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 139/2019-35. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *správnímu soudu v tomto řízení naopak nepřísluší zjišťovat, zda byl právní titul, z něhož daňový subjekt existenci přeplatku dovozuje, vydán v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Afs 73/2018 - 61) (viz odstavec 22 cit. rozsudku)*. Jak zdejší soud, tak Nejvyšší správní soud uzavřely, že v řízení o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku žalobce *k předmětu sporu - existenci vratitelného přeplatku, však žádné skutečnosti netvrdí a neuvádí žádné důkazy. Rovněž netvrdí, že by byly zrušeny exekuční tituly (zajišťovací příkazy), jež byly předmětem exekuce, ani že by byl zrušen samotný exekuční příkaz. Je tedy zřejmé, že pokud tyto akty existovaly, byly zákonným důvodem pro provedení exekuční úhrady částky 4 953 124 Kč. Jen pokud by byly zrušeny či shledány nicotnými (což stěžovatel ani netvrdí), bylo by namíste řešit otázku případného vratitelného přeplatku. Samotná případná objektivní nezákonnost zajišťovacích příkazů či exekučního příkazu, nebyla-li relevantně napadena v opravných prostředcích, není důvodem pro shledání existence vratitelného přeplatku. U existentních správních aktů se totiž presumuje jejich správnost, dokud nejsou (typicky právě na základě důvodných opravných prostředků, příp. dozorčích prostředků či soudem ve správním soudnictví k žalobě dotčené osoby) zrušeny (odstavec 23 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu)*.
22. Jak bylo uvedeno výše, žalobce v žádosti o obnovu řízení tvrdil a prokazoval, že jej netíží daňová povinnost v souvislosti se zajištěním úhrady spotřební daně z minerálních olejů. Sporoval postup daňových orgánů v nalézacím řízení při daňové kontrole, který považuje za šikanózní. Zdůraznil, že daňová povinnost tíží jeho dodavatele a zprostředkovatele obchodů byli za svou trestnou činnost související s daňovými podvody odsouzení. Podle žalobce je jeho daňová povinnost takto vyloučena. Tyto skutečnosti žalobce chtěl prokázat trestní spisem pana Ch., protokolem o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění z 30. 1. 2018 a souvisejícím daňovým spisem. Stejně žalobce argumentoval i v odolání a žalobní námitky kopírují jeho dosavadní argumentační linii. Žalobce tak netvrdí žádné skutečnosti a důkazy k předmětu sporu, tedy k existenci vratitelného přeplatku, když polemizuje se správností a nezákonností vyměřené spotřební daně.
23. Jak již bylo vysvětleno výše a zejména v řízení o vrácení zajištěných peněžních prostředků, podstatná je existence vratitelného přeplatku. K ní žalobce ani v žádosti o obnovu řízení, ani v odvolání a ani v žalobě neuvádí nic. Žalovaný správně poukázal na to, že i kdyby bylo o žalobcově daňové povinnosti rozhodnuto nesprávně či nezákonně, není to v řízení o vrácení vratitelného přeplatku relevantní. Vznik případného vratitelného přeplatku by mohl být až důsledkem přezkumu sporné daňové povinnosti procesními prostředky, které případně žalobce měl k dispozici. Nelze postupovat opačně, v tom se žalobce – stále - mylí. Pokud by byly zajišťovací příkazy zrušeny popř. zrušen samotný exekuční příkaz, nebo pokud by byly shledány nicotnými, bylo by na místě řešit existenci vratitelného přeplatku. Nic takového však žalobce netvrdí, neboť jeho tvrzení explicitně

směřují k nezákonnosti a nesprávnosti stanovené daňové povinnosti, tedy mimo předmět řízení.

24. Za této situace bylo nadbytečné se zabývat tím, zda tvrzené skutečnosti jsou nové a nemohly být uplatněny v předchozím řízení, neboť není splněna druhá z kumulativních podmínek pro nařízení obnovy řízení. Pochybení, na které žalovaný upozornil ve svém vyjádření a kterého se skutečně v napadeném rozhodnutí dopustil, tak nemůže mít vliv na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí.
25. Pro úplnost krajský soud dodává, že pro neprovedení navržených důkazů je relevantní důvod, když tvrzené skutečnosti, které mají prokázat, nejsou ve věci relevantní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009 sp. zn. I ÚS 118/09, rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 Afs 5/2014-32 z 29. 5. 2014)
26. Krajský soud uzavírá, že veškeré žalobní body shledal jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu daňových orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal ani žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle pravidel uvedených v § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, když žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 21. února 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu